

Errors paterns

Un relat de: [nuriagau](#)

Benvolguts pares,

Escric aquesta carta que mai voldria que llegíssi. Us faria mal.

M'heu estimat molt, a vegades penso que massa. Em concedíeu tots els capricis. Recordeu el dia que em sorprenguéreu amb un mòbil? A l'escola vaig ser l'enveja de tots. I recordeu que, quan el vaig espatllar, ràpidament me'n vàreu comprar un altre de millor? Ara que sóc adulta, m'adono que no m'heu ensenyat a aconseguir les coses amb esforç.

Tot i que no us agradaven els animals, em deixàreu tenir un gat. Sabíeu que me l'estimava molt. Per això, quan va morir, evitàreu que el veiés. Tampoc mai no us vaig acompanyar a veure l'avi a l'hospital. He crescut sense identificar la malaltia i la mort com a realitats inherents a la vida.

I els dies que no havia estudiat? Permetíeu que em quedés a casa adduint que estava malalta. I quan no m'agradava el menú de l'escola? Em demanàveu dieta astringent. El vostre amor feia que justificéssiu el meu comportament i em defenséssiu davant dels altres sense que pogués percebre què eren els errors i la frustració. Ara ho trobo a faltar. És molt difícil fer aquest aprenentatge quan un ja és gran.

...

No em fèieu callar i escoltàveu totes les meves exigències. No em manàveu i no sé obeir. I crèieu que tot el que fèieu podia arribar a compensar el poc temps que em dedicàveu.

M'acomiedo deixant clar que aquesta carta no és un retret. Tan sols voldria conservar-la i rellegir-la si algun dia sóc mare.